

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko D. K.

o zawezwanie do próby ugodowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 30 kwietnia 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka M. W. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 30 kwietnia 2013 r.

Skarżąca zaskarżyła powyższe postanowienie w całości, zarzucając mu naruszenie prawa: art. 214 § 1 k.p.c. oraz art. 98, 99 i 103 k.p.c. w związku z § 2 i § 6 pkt 5 oraz § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) na skutek błędnej wykładni i zastosowania ich „jeszcze błędniejszego” oraz art. 328 § 2 k.p.c., przez niedostateczne i całkowicie nieprzekonujące uznanie w uzasadnieniu

postanowienia okoliczności faktycznych za równoznaczne z przegraniem procesu o kwotę od 10.001 zł do 50.000 zł „oraz Sąd Okręgowy nie wskazał przyczyn, dla których tylko przytoczył, ale nie wyjaśnił podstawy prawnej swego rozstrzygnięcia”.

Skarżąca wskazała art. 214 § 1 k.p.c. i art. 98, 99 i 103 k.p.c. w związku z § 2 i § 6 pkt 5 oraz § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz art. 328 § 2 k.p.c. - jako przepisy prawa, z którymi zaskarżone postanowienie jest niezgodne. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego postanowienia, powołała się na odpis przelewu, którym powódka zapłaciła 2.250 zł pełnomocniczce strony pozwanej za proces, którego nie było i jej wezwanie do zapłaty. Podniosła także, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, ponadto postanowienie nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną; nie może też w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego zostać pozbawione wykonalności.

Skarżąca wniosła o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 214 § 1 k.p.c. i art. 98, 99 i 103 k.p.c. w związku z § 2 i § 6 pkt 5 oraz § 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 424¹ § 1 k.p.c. - w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037), obowiązującym od 25 września 2010 r., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga powódki odnosi się do postanowienia Sądu Okręgowego z 30 kwietnia 2013 r., które nie jest wyrokiem i nie podlega zaskarżeniu skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem.

Z tych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

kc